

LA TUIES

LA FORÇA DEL COSTUM
—Adeu, noi "ros" (!!!!).

LA RETAGUARDIA

DIARIO SEMANAL, FLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Rufasta en serio barrina embarcarse hacia la China

Para que veáis que yo no me sueño con media manga y que nadie me empeta la baza, os voy a decir una cosa de aquellas que os quedaréis bocabados. Hay la mar de personajes que estos días van a Palos. No lo contéis que si se enteran los de "A B C". Luca de Tena me llama y os quedáis sin director. ¿Sabéis en qué se parece un señor que convida a una meuca joven y a su fulano, a los hermanos Pinzón? ¿No caéis? Sois unos palluses. ¿Con qué fueron a América los hermanos Pinzón? ¿No fueron con una "Niña" y una "Pinta"?

En confianza, os diré que eso de escribir chistes nuevos cada día, me toca los colonos y me hace tres cosas. Sinó porque ahora han de formar, me haría empleado municipal. Me iré a ver el merdero ese de la China, pero antes, os diré otro chiste: Ahí va: ¿Sabéis qué diferencia hay entre un barco que zozobra y un picador? Pues, en que vara por aquí, vara por allá... ¿Y una espelma de dos reales al barco en que Colón fué a descubrir las Américas? Pues no se diferencia en nada, porque una y otra ¡cara-vela!

Ahora va en serio. ¿Es verdad que Borrás va a hacer teatro catalán? ¡Apartad las criaturas, que habrá mojadero! Felicidad a los badaloneses, que vuelven a tener aquí a su gloria local.

Me han asegurado muy formalmente que Pico ya no quiere hacer más discursos, y se va a de-

dicar a vender quesos de Holanda. No es bola, no. Dice que aquello de que le compararan con Renzo le hizo corazón agrio y que no quiere que le tomen más la calva. Así sea, que dicen los moros.

Por cierto que quería ir al Marrueco a hacer una información de eso del casamiento de Abd-el-Krim, para que viérais que Oteyza, a mi lado, es un cafetera rusa; pero como a mí me fornicia no poderme sentar bien, me volví a casa, no fuera cosa que aquellos salvajes me estropearan el físico. (Ya veis que hablo fino.) ¿Es verdad que Luengo ya no manda gacetillas a la Prensa? Nunca se hace tarde si el corazón es joven, que decía Pozos y Payés.

Si acaso os vaga y me escribís, mandadme pafias y decidme si la Laura Brunet, para celebrar su triunfo novelístico, quiere hacer un poco de grimegia conmigo. Gracias antipasadas, que dice mi portera.

Rufasta

IMPORTANTE MEJORA

Han comenzado en nuestra ciudad los trabajos de construcción de un inmueble de veinte pisos, en el que un conocido industrial montará un establecimiento para el suministro al detalle de amor en excelentes condiciones de precio, higiene y confort.

En cada replano, habrá una taquilla con el precio de tarifa. Contra

dos, tres, cinco, diez, quince o veinticinco pafias, la cajera entregará un ticket que será verdadero para una consumación. Quedará, por consiguiente abolido el oneroso impuesto de consumo, digo, el oneroso sistema de las propinas. Nada de anguilas. Vas, pagas, entras, trías y remenas en un tres y no nada.

Por este ingenioso procedimiento, además, se evitará la plaga de los floreros, que nunca se ocupan de lo que debieran ocuparse. El que quiera ir allí, que pugine primero. Tampoco habrá segundas amas. Los accesorios de toilette llegarán a las habitaciones por medio de montacargas, y el servicio se efectuará en su totalidad utilizando un teléfono interior especial.

El dueño que es un tauján, nos ha prometido un pase, con consumación pagada para el Amo y los redactores. Nosotros, al quedarle agradecidos hasta las costuras de los calzoncillos, proclamamos muy alto su noble propósito industrial y afirmamos que iniciativas como esa merecen el apoyo y simpatía de todos aquellos que se preocupan por

los grandes problemas urbanos y municipales.

EXPLICACION NECESARIA

Nos ha visitado una dama que vive en la aristocrática calle del Cid, llamada María Guerrero, la cual, según hemos leído en una última hora de "El Día Gráfico", fué la otra noche a mamporros con una vecina suya.

La visitante nos ruega hagamos público que no tiene nada que ver con la actriz doña María Guerrero, confusión que podría producirse, porque la vecina con quien se peleó dice a todo el mundo: "La Guerrero m'endosa ara la culpa de tot el que va passar."

Nosotros, que somos amantes de La Verdad (calle de Sac Severo, cubiertos a tres pafias, debemos unos cuantos), publicamos gustosos esta declaración, para que se chinche Carranza y vea que estamos más enterados que él del suceso, y al propio tiempo para que se den cuenta nuestros lectores de que en estas columnas hallan acogida las réplicas de las clases menesterosas.

ESPECTACLES

— GRAN TEATRE —

ESPANYOL

COMPANYIA
SANTPERE - BERGES

A riure, a riure, a riure
amb el vodevil de la gràcia

L'AMIGA, EL CAPRITXO I
EL QUE PAGA

F D F N

Assalto, 12

+

Dissabte

inauguració de la temporada

SALDONI

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

i els bons costums hi han sortit perdent i els "corridos" han resultat afavorits, ja que ara, per onze o setze peles (propina compresa) poden obtenir el que abans els costava un sopar amb xampany, tres hores d'auto i una cambra al "Xalet" o a "Cân Verdura", segons les categories...

El dol de Paral·lel

JA saben vostès que, fa alguns dies, quatre cafè-concerts de la popular Avinguda del Marquès del Duero, estan tancats i barrats fins a nova ordre.

A les tardes, els empleats i propietaris dels locals clausurats, s'asseuen davant de la porta i s'estan fent tertúlia per passar el temps.

L'altre dia, servidor va passar per allí i començà a enraonar amb un "regisseur".

—I doncs, que en tindreu per molt temps, d'aquest dejuni?

—No ho sabem. Diuen que la clausura és per temps indefinit.

—I les noies que teníeu, què s'han fet?

—Si, miri, pobretes! Com que no tenen feina d'artistes, han hagut de refugiar-se, momentàniament, als menjadors de les cases dels carrers de Sant Pau, Nou, Barbarà, etcètera. D'alguna manera s'han de defensar els quatre o cinc drets diaris que necessiten per anar vivint...

Nosaltres no responguérem res, però no poguérem sostreure el nostre pensament a la idea de què aquest cop, per una estranya paradoxa, la moral

Injúria i calúnnia

AL Jutjat de guàrdia, etern teatre d'escenes vodevilesques, van comparèixer l'altra nit dues cambreres d'un cafè de la Rambla que, després d'haver-se insultat, s'havien estirat mútuament els cabells.

—I quin ha estat l'origen de la baralla? — interrogà l'oficial de guàrdia.

—Res... Que "la senyora" — digué l'ofesa en to irònic — ha dit en una taula: "Aquella meuca que hi ha allà em va pendre unes arrecades de fantasia que m'havia regalat el meu amic..."

El funcionari anava escrivint quan la noia ofesa tornà a fer ús de la paraula.

—Jo, per allò de meuca, sap? — afegí — no m'he enfadat; perquè una s'ha de sentir tantes coses... Però això de que em diguessin lladre m'ha revoltat les sangs i no he pogut contenir-me...

Escena de nit

EL "Grill Room", del carrer d'Escudellers, és, com tothom sap, el lloc de cita de les tanguistes, cambreres i carreristes amb els seus "carinyos".

4 — LA TUIES

Això explica que aquell local no comenci a animar-se fins a les quatre o les cinc de la matinalda, quan els "corridos" ja són a dormir i les femelles han acabat la feina.

Diumenge, cap allà a les cinc del matí, entrà al "Grill" una dona alta i grossa, amb els llavis d'allò més pintats, suada, ullerosa i amb la roba un xic en desordre. Es coneixia que la nit del dissabte havia estat fèrtil en negocis per ella. En obrir el moneder va sentir-se el trinc d'una pila de monedes de duro i de dues pessetes.

Anava acompanyada d'un individu d'aspecte inconfonible. Capell ample, sabates rosses, vestit axulat, caliquenyo a la boca, maneres imperioses...

El cambrer va acostar-se.

—Què desitgen?

—Pendrem un menú de circumstància — digué ella —. A mi, porti'm faves amb ous durs i un bon tall de magre... I, a aquest, el de sempre: Macarrons i barat.

Per si algun lector ho ignora encara, afegirem que el barat és el peix conegut a França amb el nom — per moltes raons significatiu — de "maquereau".

L'hortolà de Sant Boi

UN BON NEGOCI

UN amic nostre ha muntat un negoci d'importació de plàtans. Deu ésser molt remunerador, perquè va sempre folrat de bitllets, paga regularment a tothom, tira de cigars de marca i, si tot marxa igual que ara, no trigarà a tenir auto.

—Tu si que has estat de sort! — li diguérem l'altra tarda, que vingué a pendre cafè al bar on tenim la nostra penya.

—Sí... No em puc queixar... — respongué —. El més essencial, és saber el negoci que s'emprén...

—I aquest et va bé!

—Admirablement! Mira: els plàtans madurs, els venc a les fondes, i els verds, se me'ls queden les noies solteres del barri...

B. Oraviu

TONI.

—Diuen que en la meua carrera he fet molta via. Es clar! Com que em protegeix un quefe d'estació!

Por ley divina

LAURA Brunet, la nostra dilecta col·laboradora, acaba de publicar una novel·la titulada "Por ley divina", en la popular publicació "La Novela Nueva" i ha assolit un dels seus èxits més sorollosos. Tips i fastiguejats de llegir literatura andrògina, insexuada, els llegidors s'han trobat, amb la darrera producció de Laura Brunet, davant d'una novel·la forta, plena, atrevida, però noble. A continuació publiquem un fragment d'aquesta formosa novel·la i els lectors podran jutjar de la intensitat de la petita obra mestra de Laura Brunet.

* * *

Cuando la tartana de "Mas Guimbau" desembocó, ruidosa, en la plaza, un movimiento de extrañeza, de estupor, notóse en todos los rostros.

Hombres y mujeres, jóvenes y viejos, quedáronse como suspensos y miráronse unos a otros. Y al movimiento de sorpresa siguió el de crítica mordaz, tajante, despiadada. Cuchicheos, soslayos, desprecios.

Rosaura, desde el interior, saludó alegremente a las muchachas de su rango y éstas correspondieron con una sonrisa inhóspita, repulsiva.

Un frío intenso recorrió todas las arterias de Rosaura. Pepot había saltado ya de la limonera y comenzaba a descincar la jaca.

—¡Padre!... ¡Padre!... — musitó Rosaura entre labios —. Volvámonos. ¡Ya lo decía yo, ya lo decía!

—¿Y por qué hemos de volvernos? — protestó rabioso Pepot, al percatarse de la curiosidad y extrañeza que su presencia había provocado —. ¡Hemos venido a bailar y bailaremos! ¡No faltaba más!

Rosaura, sin darse cuenta de lo que hacía, descendió temblorosa de la tartana y, pálida como una muerta, atravesó la gran plaza por el centro del cordón que habían formado los más curiosos y, seguida de Pepot, fuése al banco adosado a la pared de la iglesia, que en propiedad le correspondía.

Las muchachas que lo ocupaban, al verla venir, levantáronse precipitadamente, sin aguardar a que llegara y Rosaura sentóse sola, plegadas las manos sobre la falda, caída la cabeza como un dolorosa, en aquel su banco, que nunca le había parecido tan grande, tan vacío. Pepot, contra costumbre, sentóse nervioso a su lado, y la reciedumbre de sus puños cerrados, dió a entender a los que habían formado corro que era mejor que se alejaran.

Sólo el párroco, al romper la *cobla*, acercóse

pausadamente a la muchacha y, cogiéndola de la mano cariñosamente, observó:

—¿Por qué no me has consultado antes de dar este paso? ¡Se trata de tu madre, Rosaura!

Un lagrimón enorme rutiló en la mejilla de la niña. Pepot, nervioso, torpe, sin acertar a excusar a Rosaura, intervino:

—¿Qué quiere usted, señor rector? ¡Fiesta Mayor, sólo hay una cada año y ha de aprovecharse! ¿Vamos a puntear ésta, Rosaura?

Y, sin darle tiempo a asentir o a protestar, la arrastró hacia el rolde más próximo, y engarzáronse a la rueda humana.

Rosaura no bailaba. Fijos los pies en el suelo, sólo su cuerpo seguía levemente el ritmo de la danza. Bajo el ajustado corpiño, oscilaban sus pechos núbiles, como dos capullos reventones en la endeblez del tallo. Su tez, blanca como la nieve, coloreábase arbitrariamente en los pómulos, como pintados al carmín. Sus labios plegábanse exangües. A los pocos compases de haber entrado en el corro, un temblor de angustia agitó su cuerpo: sintió que una mano se desprendía de su diestra. No miró. No quiso ver. Pepot dióse cuenta del desprecio, y una mirada sanguínea hizo alejar al mozo que tan idiotamente había tratado a su hijastra, y heló en los labios la sonrisa de los que contemplaban la "hazaña" con complacencia. Luego empujó nervioso a Rosaura hacia la derecha, para que enlazara su mano con la del bailarín inmediato y comenzó a puntear frenético, alocado, como deseando vencer con sus pasos ágiles y complicados a todos los mozos de la plaza. La *cobla* atacaba con firmeza el pleno de la melodía. Toda la plaza era un zumbido. Los anillos, tensos como aros de acero, movíanse con majestad de rito. Las ruedas no iban y venían, como al comenzar la sardana. Estaban fijas, clavadas, y su movimiento era un temblor, un latido. Repiqueteaban los pies contra las losas y en las pasadas suaves de la melodía, los floreos de punta y tacón percutían con martilleo seco al compás del primitivo tamboril. Rosaura bailaba pesadamente, con torpeza en los brazos y en las piernas, perdido siempre el ritmo de la danza. Todos los ojos estaban fijos en ella, y en ella fijáronse también los de su bailarín inmediato. Unos compases más, y su diestra quedó pendiente de nuevo en el vacío. Cerrados los ojos, palpó, buscó la mano amiga y no la encontró. Las fuerzas la abandonaron, tornóse blanca como un lirio, y Pepot hubo de recogerla en sus brazos, mientras masticaba injurias y denuestos.

Colocóla en la tartana, en la que también penetró

él, y haciendo chasquear rabiosamente la tralla, atravesó a galope tendido la plaza, entre las amenazas y amonestaciones de los que tan inopinadamente veían rotos sus corros e interrumpida la danza serena, noble, ritual...

* * *

Carretera adelante, Pepot sentó a Rosaura a su lado, enlazó su talle, hizo reposar la turbulenta cabecita en su pecho atorado y mientras ella lloraba desconsoladamente, él le prodigaba frases cariñosas y acariciaba aquel cuerpo aterido que parecía buscar en el suyo el calor maternal, tanto tiempo no gustado.

Poco a poco fué recobrándose la muchacha y, al llegar a la masía, reían ya él y ella como dos niños.

Paró instintiva la jaca al llegar frente a la casa, saltó ágil Pepot de la tartana y, levantando en sus brazos a Rosaura, la dejó en el suelo como una muñequita, en un revuelo de clown de circo.

En cuatro zarpazos desenjaezó, adosó la tartana, dió grano al animal y penetró en la masía, donde Rosaura comenzaba ya a quitarse galas y joyeles.

Pepot se sentía feliz en su arcadia. Al trasponer el umbral, cerró de un golpe la pesada puerta y, plantado en medio del zaguán, gritó satisfecho, ancho como una jarra aceitera:

—¡Allá se pudran! ¡Ya estamos en "nuestra" casa! ¿No, reina?

Rosaura sonrió. Pendientes en los labios las fastuosas arracadas de rubís y zafiros, iba desabrochando el corpiño, atiborrado de botones y corchetes, pero con el pensamiento lejos, muy lejos. Quizá perdido en las huecas lejanías de la nada.

Pepot entró pausadamente en el comedor y dejóse caer en el banco adosado a la mesa. Estaba nervioso. Se le veía como sobrado, como si sus carnes desbordaran de su córpora enorme.

—¡Qué bestias! ¡Qué bestias! — gruñó, dando un puñetazo en la mesa y levantándose de nuevo.

—¡Déjalos! No pienses más en ellos. ¡Todos juntos no valen lo que tú! — contestó Rosaura, librándose de la cárcel del corpiño y quedando su cuerpo de tanagra rural fuertemente acusado bajo el leve tejido de la almilla.

Pepot la miró fijamente. Una nubada cruzó su frente y no encontró la palabra con que agradecer la lisonja.

—¿Hace calor, no? — respiró por decir algo.

—Mucho, pero no abras. Estamos mejor así. Solos. Sin que nadie se entere de nuestras cosas.

Una oleada de fuego encendió los pómulos de Pepot. Un hormigueo desazonante recorrió sus arterias.

Rosaura, cerrada en sí misma, seguía desvistándose pausadamente. Tras laboriosos trabajos, cayó a sus pies la fastuosa y rameada falda y quedó en

una suave y patriarcal intimidad, al ofrecer la inquietante visión de su cuerpo de virgen, cubierto sólo por el cambiante justillo y la negrísima basquiña.

Cuidadosamente plegó las sedefias prendas y las dejó sobre la mesa.

Pepot, ahogado en la coraza de la reluciente chaqueta, quitóse también y resopló como un toro. El rabioso corinto de la faja, recortábase chillón como una herida sobre la alburá de la camisa y el negro intenso del pantalón de patén.

El y ella sentáronse en el mismo banco, sin cruzar palabra. Estaban como aturdidos. Por fin, rompió ella:

—Si me hubieras creído...

—¿Qué quieres? Uno no sabe, no puede suponer...

—¡Los conozco tanto! — lamentó ella balanceando la cabeza y desabrochando, bajo la saya, una de sus ligas, que dejó sobre la mesa.

Los ojos de Pepot coloreáronse en tornasoles de inquietud, de desazón. Rosaura ni se daba cuenta de lo que hacía, y su diestra seguía hurgando bajo la joyante seda y acariciando con deleite de ensueño el surco que la liga había dejado en sus carnes tensas y sanguíneas.

De golpe, como si de una vez echara fuera todos los pesares, exclamó, juguetona y apoyando sus manitas en los hombros de Pepot:

—Pero, ¿y a nosotros qué nos importan los demás? ¡Somos felices en nuestra casa! ¡Nadie, nadie puede robarnos esta felicidad! ¿Verdad, padre?

Pepot miró fijamente a la muchacha. Sus manos, inexpertas, cariciosas, palparon temblonas las axilas carnosas de Rosaura. Luego, anfiado, cándoro, moviendo la cabeza como un muñeco, asintió:

—Sí, sí: felices; muy felices... pero... ¿por qué me llamas... pa... dre? Yo no soy...

—Bien... sí... claro... pero...

—Yo soy Pepot... El de antes... El de siempre... El... que, de niño, jugaba siempre contigo y, ya mozo, te sacaba a bailar como la reina de la plaza... El que te... te...

No pudo continuar. Sus brazos de hierro enlazaron el cuerpo grácil de la pequeña y sus labios posáronse golosos en el manchón de carne que emergía del recatado escote.

Un grito de espanto, de paloma mal herida, surgió del pecho de Rosaura y, tambaleándose, jadeante, huyó de Pepot horrorizada.

—¡Padre!... ¡Padre!...

—¡No!... ¡No!... ¡No lo soy!...

A empujones, a rastras, subió la escalera Rosaura, y con toda la fuerza de su cuerpo cerró la puerta de su cuarto y quedóse inerte, petrificada, como temiendo que su padre intentara derribarla.

Pepot, al pie de la escalera, hundida la cabeza en los brazos apoyados en uno de los peldaños, continuaba mascullando:

—¡No... lo... soy! ¡No... lo... soy!...

UN BON CAMBRER

Al carrer de València hi ha un bar on hi menjen moltes xicotes alegres. Entretingudes, clientes del noranta del carrer de Muntaner, concurrentes de l'acadèmia de ball de l'"Iris" i de les cambres moblades del carrer Regàs... De tot n'hi ha un xic.

El menjar és molt casolà. Escudella, carn d'olla, verdures, botifarra amb patates, faves a la catalana... No cerqueu refinaments, que no n'hi han, però, en canvi, hi trobareu bona vianda, cuina neta, gens de pebre, plats abundants, una tarifa bastant raonable i uns cambrers molt servicials.

No hi ha carta. Els cambrers es saben de memòria la llista dels plats.

L'altre migdia entrà al bar una clienta habitual, a qui el servei ja tuteja com si fos de casa.

—Què voldras, Enriqueta?

—Un plat d'arròs i una mica de carn.

—Això vol dir que tens gana...

—Si... Es que avui m'he llevat aviat. Encara no havien tocat les onze...

—Bé. L'arròs el voldràs amb uns quants musclos i una cipia, oi?

—Si.

El cambrer reflexionà un moment i després preguntà:

—I el tall, com el voldras?

—Fregit.

—I què t'hi posaré?

La noia va somriure i, tota decidida, contestà:

—Posa-m'hi una aubergínia ben grossa...

Tit Hella

ELS LLUMINS

LA "Patro", una tanguista de "La Buena Sombra", tenia un amic que gaudia de la reputació d'ésser, per les lluites amoroses, un veritable Hércules.

Ja poden suposar els nostres lectors si la "Patro" procurava conservar bé aquell tresor! Així que el veia acostar-se a una altra dona, ja el guaitava amb una mirada de gelos que rieu-vos del Yago de la tragèdia.

Però un dia, la Mercè, una altra tanguista de la casa, que s'havia proposat pendre-li l'amic a la "Patro", va aconseguir que aquell acudís a una cita que li va donar a casa seva mateix.

Per un fenomen emocionant que a cap lector li vindrà de nou, el pobre home va quedar com una gallina mullada, puix no va aconseguir poder provar a la Mercè la seva ben cimentada fama d'atleta de l'amor.

La Mercè, desesperada, el va increpar durament.

—I deien que tu eres un fenomen! Que t'encepies com un llumí! (Parlava català pur i llegia a en Pompeu Fabra).

—Què vols fer-hi, noia—respongué filosòfica-

ment l'amic de la "Patro" —. Em passa el que als llumins d'esca, que només s'encenen en la seva capsà!

Tit Hella

EL CAFE AMB LLET

JA és sabut que quasi totes les cupletistes, quan se'n van cap a "retiro", a les tres o les quatre de la matinada, acostumen anar a pendre un modest i senzill café amb llet.

Dissapte passat, eren les dues i dos joves matrimonis, perfectament honests, sortien de veure vòdevil a l'"Espanyol". Com que havien sopat aviat, entraren en una vaqueria del carrer Nou i prengueren seient, amb l'intenció, com diu un amic nostre, de posar un pedaç a l'estómac.

La dona que els servia es donà compte de seguida de que aquella gent no pertanyia a l'esfera social de la seva habitual clientela i, amb gran sol·licitud, s'hi va acostar, preguntant-los què volien pendre.

Quan hagueren demanat, la dona se'n anà cap a la cuina i, tota estranyada, digué a l'amo, que estava al taulell, bó i senyalant a les dues parelles:

—Que és extrany! Han demanat café amb llet! I elles no fan pas cara de dones de la vida!

Van Tresca

—De manera que quan la senyoreta és fora, tu?...

—S'hi fa el què s'hi pot, senyoret!

L'ALEGRIA DE LES NOIES

AL mercat de Sant Antoni sempre se'n senten de fresques. LA TUIES hi té d'allò més llegidors i el nostre nandulandesc esperit va enfilant-se insensiblement entre venedors i venedores.

Testimoni d'això és el següent fet, presenciats l'altra tarda, que ens hi vàrem endinçar per fer temps i esperar a una noia amb qui volíem anar a passar una estoneta a càn Masquefa.

En el departament destinat als venedors de fruita, una dona cridava:

—La felicitat de les noies, a dos un ral!

No cal dir que, picada per la curiositat, s'hi abocava tota la gent que hi havia al mercat.

I, sabeu què oferia la venedora? Plàtans!

Hark Hetta

—Veig que vostè és molt aficionada al "metro", Lluïseta.
—No exageri, no exageri!

L'EXCURSIONISTA

CADA dissabte a la tarda, en Magí, qui treballava a un Banc, se n'anava, segons deia al seu pare, d'excursió, i no tornava fins dilluns al matí. Ningú no podia esbrinar cap a quins llocs feia les seves excursions, però nosaltres, que ho sabem tot, com la Revista Pathé, els hi podem assegurar que sempre eren al mateix lloc, molt petit, per cert, però on cada vegada feia nous descobriments que el divertien molt.

Volem dir amb això que en Magí tenia un caprici, que, lliure els dissabtes i les festes del seu protector, home ja un xic vell i que aquells dies s'havia de consagrar a la família, aprofitava amb ell les trenta sis hores que ambdós tenien lliures.

El pare d'en Magí, que no badava, va assabentar-se un dia de tot.

—Noto — li va dir cert dilluns — que fas mala carota... Tens unes ulleres...

—Ja veuràs papa — respongué en Magí —. Es que les excursions que faig són molt llargues. Aquesta vegada, precisament, he arribat cansat...

El pare se'l va quedar mirant.

—Cansat, eh? — li va dir —. Cansat! "I has corregut?"

F. Orrolla

CONTRASENTIT

SON les sis de la tarda i, al menjador de la senyora Carme, l'amable dispesera de nenes maques, encara no hi ha cap dels familiars de la casa que van a jugar a prendes i a saltar i parar amb les esbojerrades penzionistes de la casa.

Les noies llegeixen novel·les blanques, juguen a la bescambrilla o parlen en veu baixa. Dues de joventetes es fan confidències en un recó.

—I tu — pregunta una d'elles — com et vas perdre?

La xicoteta rememora un instant i, després, amb tota naturalitat, contesta:

—Una tarda que la mestressa del taller de confeccions on jo treballava, em va enviar a buscar fil...

Sis Tellet

UN NEGOCI RODO

UN amic nostre ha instal·lat a Barcelona un negoci amb el que creiem que es farà barba d'or. Ha posat una mena de germandat en la que, mitjançant el pagament d'una reduïda quota mesal, es comprometen a assistir gratuïtament a totes les pobres víctimes de les sagetes enverinades de Cupido.

—Ara — ens deia — vaig a posar sucursal a París...

—Amb quina tarifa?

—Amb la mateixa!

—Hi perdras quartos, amb lo baix que està el franc...

—No ho creguis. El franc està molt baix, però com que a n'allà, per lo general, estimen per altres procediments... eloqüents, el número de malalts serà molt més petit...

Marcel Terra

CARTA DE L'AMIGA

“I en quant allò de què hi havien tantes sardines, no ho creguis. Encara no n'he t'robat ni una”.

UNA AVARIA

DIUMENGE passat, servidor de vostès, que no sabia en què fer passar les hores que transcorreixen entre el xacolata matiner i el clàssic arròs del migdia, se'n va anar xano xano cap al senyorestevesc barri de Vallcarca, on una senyora coneguda de casa té una torreta bastant confortable.

L'esmentada senyora té dues filles, de divuit i vint anys respectivament, que festegen amb dos germans que sembla s'ho prenen pel cantó seriós i amb ganes de que tot acavi bé. Faig aquesta aclaració perquè vostès no maliciïn i es pensin que la meua visita tenia quelcom que veure amb les faldilles. No. Jo hi anava sense cap més objecte que matar l'estona i pendre un xic el sol, que bona falta ens fa als que complim el precepte de que la nit s'ha fet per anar a l'“Edén”, el matí per descansar i la tarda per fer escapades al “Xalet” amb una mitja virtut que fa el salt al vell.

Vaig arribar un xic suat a Vallcarca, i la senyora en qüestió, que és molt amiga dels de casa, em rebé molt amablement. Preguntà com estaven tots de salut, interès al que jo vaig correspondre,

naturalment, preguntant-li per les seves nenes.

—Ara vindran — em respongué — perquè el diumenge sempre tenen molta feina. Com que és el dia que destinen a regar el jardí, que tenen molt maco, ara estan al pou bombant amb els seus xicots...

K. Breta

EL RETORN

LA senyora Pona feia temps que sospitava de la seva filla, la Madroneta, eixerida xicota d'uns divuit anys, darrera de qui anaven quasi tots els xicots del barri.

Cada dia estrenava vestits nous, que, segons afirmava, li regalava la mestressa de la casa on treballava de modista, en premi a les moltes nits que es quedava a fer feina, sense cobrar les vetlles. La mare s'ho creia a mitges, perquè ja veia que allò no podia ésser i que per força havia de tenir un altre origen.

Un diumenge al matí, la Madrona s'estava vestint, quan l'autora dels seus dies va entrar a la seva cambra i li vegé posar-se unes magnífiques

calces brodades, de l'existència de les quals n'era la dona completament estranya.

—Escolta, Madrona — va dir la senyora Pona tota irada —. Vols fer el favor de dir-me d'on han sortit aquestes calces?

Ella esperava que la seva filla es torbés, però la xicoteta, amb tota naturalitat, va respondre:

—Si, mira, mama... D'on vols que hagin sortit? Del mateix lloc on estan ara, precisament!

Bon Vent

L'ECONOMAT

EN aquests temps de vida cara, tothom s'ingenia i cerca les més estranyes combinacions per poder harmonitzar totes les necessitats físiques i morals llurs, amb els respectius ingressos.

Així, uns amics nostres que no estan gaire bé de possibles, però als quals agrada viure amb certa comoditat, han ideat un sistema genial. Desertant de la pensió on a canvi de la mar de duros mensuals només els hi donaven patates i bacallà, han retirat una meuca, li han posat un pis amb set habitacions, que han moblat bastant bé, hi tenen una raspeta que havien conegut a la "Bohemia" per portar la casa i també, per suplir a la mestressa en el seu treball quan estigui massa cansada, i, mitjançant una quota de cinquanta naps al mes, tenen senyora, raspa amb concessions, menjar, bany, calefacció i fins telèfon.

El fet és rigorosament cert. El pis en qüestió per més detalls, es troba en un carrer molt cèntric de l'esquerra de l'Eixample i és conegut pel veïnat amb un nom que li escau força bé.

Li diuen: l'Economat.

Bur Letta

—Amb aquestes cames tan boniques, ja veuràs com si jo t'apreto una mica, de seguida seràs estrella.

CANVI DE GUSTOS

LA Carme i l'Ambròs, casats de poc, van a sopar a la fonda amb uns parents de la noia, que acaben d'arribar de fora.

El menú és succulent. Tothom endrapa amb un entusiasme heroic. En arribar als postres, el cambrer porta un cistell de fruita. Hi ha de tot: plàtans, taronges, pomes, peres...

—Vols una pera? — pregunta l'Ambròs.

—No! — respon vivament la Carme —. No m'agraden!

L'Ambròs, tot estranyat, deixa caure la fruita que ja tenia a la mà.

—No t'agraden? Prou t'agradaven, de soltera!

—Si! — diu llavors la Carme —. Però ja saps que les dones un cop casades, varien molt de gustos!

Ki Ko Mut

DISGUST JUSTIFICAT

EN una taverna del carrer del Migdia un "pispa" professional, està bevent "cazalla" quan entra un amic seu que exerceix la mateixa professió que ell.

—Què hi ha de nou? li pregunta —. No has rebut pas en els registres que la nit passada va fer la "bofia" per aquests barris?

—No me'n parlis — respon l'altre —. Estic desesperat.

—Què et van pendre quelcom?

—Una escarpra, un bisturí i uns rossinyols magnífics!

—Bé! Però, això no val pas gaires diners!

—No és això! — exclama el "pispa" apurant el darrer trago de "cazalla" —. És que els hi tenia molt afecte! Figura't que els havia hereditat de l'avi i els guardava com un record de família!

Kast Anya

COSES DEL CINEMA

EN una aristocràtica sala dedicada a l'art mut, l'altra nit hi va haver un escàndol fenomenal. Un individu va sorprendre el veí del seu costat, "madrugant" escandalosament a la seva dona. En lloc d'empendre-les contra el tenori cinematogràfic, es girà cap a la seva dona i li clavà una bufetada que va ressonar en tot el local. Després s'aixecà i tots dos sortiren del local. Ella, naturalment, plorava com una Magdalena.

—Bé, vaja, que no hi ha dret! — exclamà un concurrent. Pegar a la seva dona perquè un espectador la tocava!

—Es que — interrompé un subjecte que estava al seu costat — no és la seva dona. De la seva dona, amb qui es va casar pels diners, tan se n'hi dóna... La que estava amb ell és la seva "querida"...

Von Bent

AL VOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacrises de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de "deu peles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

LA BAIXA DELS LLOGUERS

JA es deuen haver fixat vostès que a Barcelona, principalment als barris extrems, hi han molts pisos per llogar.

Amb aital motiu, és molta la gent que es muda de casa per anar a cercar la comoditat que li manca o la reducció de lloguer, que li permet arrodonir el seu pressupost. I no sols passa això, sinó que també són en gran número els veïns que amenacen al propietari amb marxar, si no els hi redueix el lloguer.

A la casa on viu un servidor, la portera mateixa cobra els rebuts i va després a liquidar amb el propietari, que viu en una torre de Badalona.

A finals del mes passat, un dels *encalinos*, com diu ella, va fer-li avinent de què si l'amo no moderava les exigències que fins llavors havia tingut, se'n aniria.

La portera, que és xafardera fins al moll de l'ós, com totes les de la seva classe, va venir a contar-m'ho de seguida.

—Sap què ha tingut encara la barra de dir-me, aquest senyor? — em preguntà.

—No pas tot!

—Doncs, que si no baixava els pisos, se n'hi desllogarien molts, i que m'aconcellava que així ho digués al propietari.

—I vostè què ha contestat?

—Què he contestat? — digué irada la meua portera —. Que ja estaven ben frescos tots els veïns, si jo els hi havia de fer baixar!

Ros Killa

UN TERME MIG

AL menjador d'un temple de Venus del carrer de Barbarà, conversen les nenes, esperant que la clientel·la comencés a deixar-s'hi caure.

Una francesa, que havia corregut mig món, explicava a les seves companyes les característiques, digue-m'ho així, de... l'entusiasme dels homes de cada país.

—Els de la terra, per lo regular — deia — són llargs i prims... Els francesos, curts i gruixuts...

—I els anglesos? — interrogà una de les vico-

tes.

—Regulars, però acostumen a tenir un cap molt grós...

La francesa va callar un moment. Al cap d'una estona, se li va ocórrer preguntar a la més jove de les nenes:

—Com t'agraden més, a tu?

—A mi... — respongué ingènuament — m'agrada que siguin com els de la terra, però bastant afrancesats i amb un cap ben grós, com els anglesos...

El Cabrit Audaç

UN QUE NO HI QUEIA

LA meua senyora — explicava el senyor Matonets — és d'una fidelitat i un desinterès extraordinari. Creguin que de dones com la meua, no en corren pas, avui en dia!

—El felicitem, senyor Matonets — respongueren tots els concurrents a la partida de manilla que els reunia cada vespre en el "Bar Queta" —. Això sí que és estar de sort!

—Mirin si és bona noia, que en Pouset, el meu amic, tot sovint m'envia una butaca pel "Tívoli". Com que no en pot aconseguir més que una, i la meua senyora no està per despeses supèrfues, sempre em diu el mateix: "Mira, noi, ves-te'r tu sol al "Tívoli", i jo me'n aniré al llit. Llegiré fins que

tingui son..." I quan torno a les dues, perquè en sortir del teatre sempre me'n vaig a fer un sandwich, me la trobo adormideta, contenta d'haver-se privat de la funció per estalviar-nos un duro...

Un dels nostres companys de penya quin excepcionalisme és extraordinari, l'interrompí

—Escolti: i les nits que vostè va al "Tivoli", què fa el seu amic Pouset?

El senyor Matonets dubtà un instant i, amb accent de profunda sorpresa, exclamà:

—Miri: ve-l'hi aquí una cosa que mai l'havia pensada!

R. Ostoll

LA BELLESA ES EFIMERA

A Lluïseta, la xamosa pubilla de la família Mastort, estava desesperada, i no li mancaven motius. Els seus pares volien casar-la, tan si com no, amb un xicot, fill de casa bona, però que era més lleig que un pecat. I la Lluïseta, que suspirava per un príncep de pel·lícula, d'aquells tan guapos i ben plantats, no s'hi volia conformar de cap manera.

—Però, no siguis tonta! — exclamava sa mare, una dona sorruda, freda i calculadora —. Aquest xicot té quinze mil duros, sense contar el que li tocarà quan se li morin els seus pares! Això és la teva tranquil·litat per tota la vida... i la nostra!

—Es que jo no el vull, mamà... — ploriquejava la Lluïseta.

—Perquè no el vols?

—Perquè és molt lleig i jo em vui casar amb un guapo...

—La formosura — respongué senrenciosament la mare — és una cosa efimera!

—Si, mama, si — exclamà llavors la noia —. La llàstima és que la lletgesa, en canvi, és eterna!

Phil Hett

A CA LA DISPESERA

A la pensió que la senyora Merceneta té instal·lada al carrer de l'Hospital, hi ha entrat un nou dispeser, que deu portar molts àpats endarrerits, perquè té una gana que no hi veu de cap ull.

El primer dia, agafà ell mateix la plata de la carn rostida, distribuí unes racionetes petites a tots els seus companys i s'omplènà el seu plat fins a les vores.

L'endemà va anar per repetir la sort, però quan no més li mancava servir a son dispeser, aquest li tocà el brag, dient-li:

—Serveixis tot el que resta, faci e' favor...

Més que content, el fart abocà en el seu plat tot

el que quedava. Llavors, l'altre dispeser, «omrient, afegí, acabant la frase:

—Així ens ho podrem partir amb més comoditat.

Eur Letta

LI DEIA EL COR

A QUELLA tarda, cap allà a les cinc, el senyor Bonapell va arribar a casa de la seva "querida", una noieta que tenia, entre altres bones costums, la de llevar-se a l'hora en què tot hom ja ha dinat.

—Com! — féu el senyor Bonapell, entrant a la seva cambra —. Encara no has fet arreglar el llit ni t'has pentinat?

—Es que — respongué la xicota — el cor em deia que aquesta tarda vindries...

Sis Tellet

L'AIXERIT CIRABOTES

EN un establiment de la Rambla, dedicat a cirabotes i barberia, va entrar una xicota amb la cara d'allò més pintada i s'assentà en un dels seients destinats als clients que desitgen recuperar la lluentor del seu calçat, alterada per la pols o el fang.

Contràriament a la moda actual, que exigeix a les noies l'exhibició de cama a tot drap, la clienta que acabava d'assentar-se duia unes botines altes que quasi li arribaven fins al genoll. Però, en aquest món, la llei de les compensacions es manifesta a cada moment, i si bé duia les cames molt ben tapades, no passava el mateix amb les cuixes, ni amb ço que hi ha més amunt de les cuixes, que el "limpia" a qui va tocar el torn pogué — oh,afortunat mortal! — contemplar i admirar mentre feia anar el respall.

Fos per l'extraordinària superfície de cuir que tenia que enllustrar, o perquè aquell suggestiu espectacle li causés profunda emoció — probablement lo segon — el "limpia" passà molta estona. La xicota, que sens dubte tenia pressa, començà a impacientar-se i a posar-se nirviosa.

—No ciri més — digué al cap d'una estona — que me'n haig d'anar. La part alta, ja la pot deixar estar, que amb les faldilles quasi no es veurà.

El "limpia", respectuós, obeí, però no pogué contenir aquesta exclamació:

—Caram! Si que ho sento! A mi que m'hauria agradat tant poguer-li fer la llimpiesa de la part d'amunt!

B. Ocamoll

Conte premiat en el número passat:

LES PLACES VACANTS

CONCELL DESINTERESSAT

—Creu-me: tu tens molts anys i hauries de buscar un secretari jove que t'ajudés.

LES MODERNES TENDENCIES

AL taller on treballa la Rosina va haver-hi gran gatzara aquell dilluns, quan la noia arribà amb unes ulleres de pam, testimoni irrecusable de què el dia anterior, ella i en Joanet, el seu promès, n'havien fet una de grossa.

—I doncs, noia — li preguntà una de les fadrines —. Com va anar, això?

—Sí, mira... — féu la Rosina tornant-se vermella i baixant els ulls, però intentant en va contenir el riure —. Un dia o altre havia d'ésser...

—Però no deies que no, que tu no voldries de cap manera, abans de casar-vos? Devia emprar uns arguments molt poderosos el teu promès! oi?

—No — replicà la Rosina amb senzillesa —. No fou la seva insistència la que em decidí. Foren els consells de la mama!

B. Orrango

LES BARREGES

EN un restaurant de Vallvidrera serveixen, per la mòdica suma de quinze peles, uns suculents coberts amb ostres, xampany, quatre plats, cafè i licors.

Diumenge passat hi van anar dues xicotes, molt boniques i elegants, per cert, s'entaularen i demanaren dos coberts.

—Pots menjar-te les meves ostres — digué una d'elles a la seva companya.

—Què no t'agraden?
 —No... Jo no concibeixo que una dona en mengi. Em fa l'efecte de barrejar pa amb pa...
 L'altra, per tota resposta, agafà el plat de la seva amiga, boi exclamant:
 —Doncs mira: tot es pa, i a mi m'agrada molt que em fiquin una bona barra dintre el llonguet!

Marcel Terra

Aquest número ha passat per la censura governativa

—Què, no t'animes?...

—Sí, avui, sí; ja he portat l'EROTYL...

Erotyl:

és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

DISSABTE que ve, que és Dissabte de Glòria, com vostès saben, s'estrenarà al teatre Espanyol una tragicomèdia de l'Amichatis i en Mantua, titulada "Santa Madrona de les Drassanes".

Segons les nostres noves, es tracta d'una cosa que "fraparà" com diuen els de la penya del "Lunch Bar", pel seu intens realisme i per l'ambient que els autors han sabut traslladar fidelíssimament a l'escena.

Tenim notícies de què assistiran a l'estrena el "Manco" el senyor Ugarte, el "Sastre" i tot el bo i millor de la soferta classe industrial de la popular barriada on l'Amichatis i en Mantua situen la seva nova producció.

Que tinguin sort en l'estrena essent dissabte per ells un bon Dissabte de Glòria amb un grapat de calers.

o o o

HAN llegit "Servitud", d'En Puig i Ferrater? Gastint-se les quatre peles, que val la pena. Sobretot, allò d'anomenar "Don Hilarión" a l'home de les esqueles mortuòries, i "Rubio" al seu administrador, que és tot el contrari, ens ha fet d'allò més gràcia.

Llegeixin plana per plana que no perdran pas el temps, puix és la millor novel·la que darrerament s'ha fet.

o o o

A França la cosa es posa cada vegada més negra. Hi ha crisis ministerials un cop cada setmana i el franc, pobret, està cada dia més malalt. Els especialistes financers prou li donen injeccions, però és en va.

I és que els francesos avui no s'entenen de raons, ni volen que els toquin més la bossa dels patacons.

EN Lluís Capdevila, que com més panxa fa, més treballa, ha acabat d'escriure una sarsuela amb música del mestre Martínez Valls, titulada "Els soldats de l'ideal".

S'estrenarà, si no hi ha destorb, cap a la segona quinzena del mes d'abril, al Nou, on hi haurà temporada de teatre líric català, essent els principals intèrprets la Bugatto i en Godayol, aquell senyor que té nom d'específic per a la curació de les malalties secretes.

A veure si en Capdevila obté un èxit sorollós, tal com mereix un plumífer com ell, que penca per dos.

o o o

A l'Olympia tindrem també, dissabte, esdeveniment gros. Es tracta de l'estrena de "París... París!" fastuosa revista estil Bayés, criticat en vida per tots, però les glorioses petjades del qual segueixen tots des de la seva mort. La "vedette" és na Fernanda Diamant, xicoteta francesa que no coneixem però que, tenint en compte les seves referències i el cognom que porta, no tindríem cap inconvenient en muntar.

Ja veurem el que resulta i si se'ns deixa admirar pitrera de dona maca i, demés, un bon cuixam.

o o o

A Novetats tindrem revista, a partir de dissabte. Du el tinglado en Velasco i es titula l'obra "La feria de las hermosas".

Diu que hi ha una de femelles capaç de fer perdre el cap a l'home més pur i recte que aquí es pugui trobar.

L'afarria pobres

PATI BLA II

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.
PATI BLAU
on hi trobarà els millors
Café-Flambres-Mariscs - Xarcuteria

SOTANO BAR

Ronda de Sant Pau, 4
Tel. 2791 A

Bar - Xarcuteria - Mariscs
El millor servei en restaurant
de nit

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

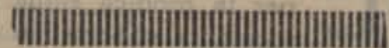
ONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDÀ**

Angines - Aфонia
Ronquera

Venda: _____
SEGALA i FARMACIES

DEMANEU EN TOTS ELS KIOSKS I LLIBRERIES

Aventuras Galantes de Pigault-Lebrun

OBRA COMPLETA MAGNIFICAMENT PRESENTADA

Preu: 4 pessetes

MAISON MEUBLE
(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27
Ascensor

Telèfon 5221 - A.

Gran confort — Saletes de bany — Telèfon privat

Calefacció central — Gran comoditat

Mont d'Or Meublée
(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatre Circo Barcelonés

Telèfon 4668 - A.

«LA MASCOTA»

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques =Sense rival=

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} (APSA)

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

COMPREU CADA DIMECRES

LA NOVELA FRIVOLA

Magnífiques ilustracions fotogràfiques

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

No val a budor...!
Passeu per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriu un salvavidas per no anar a fons: Lavatges per a després del bany. Casa de curació pela que ensopeguen. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5. Farmacia

EL PREVISOR

GOMAS HIGIENICAS

Eseudillers, 34

Compre usted una vez en esta Casa, y será cliente. Las gomas higienicas que expende, son de las mejores marcas alemanas.

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb **EL FURETO CABALLERO**

Comte de l'Asalt, 86 i centres d'especifics **BARCELONA**

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vias génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Sagná, Rambla las Flores, 14-Barcelona

Demaneu en tots el quioscs i llibreries

El Cuento Clásico

Magníficament il·lustrat per A. Mestre

Un cuadern setmanal: **30 cts**;

¡¡No más inyecciones!!

¡¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** pueden curarse sin ser notada su enfermedad con los

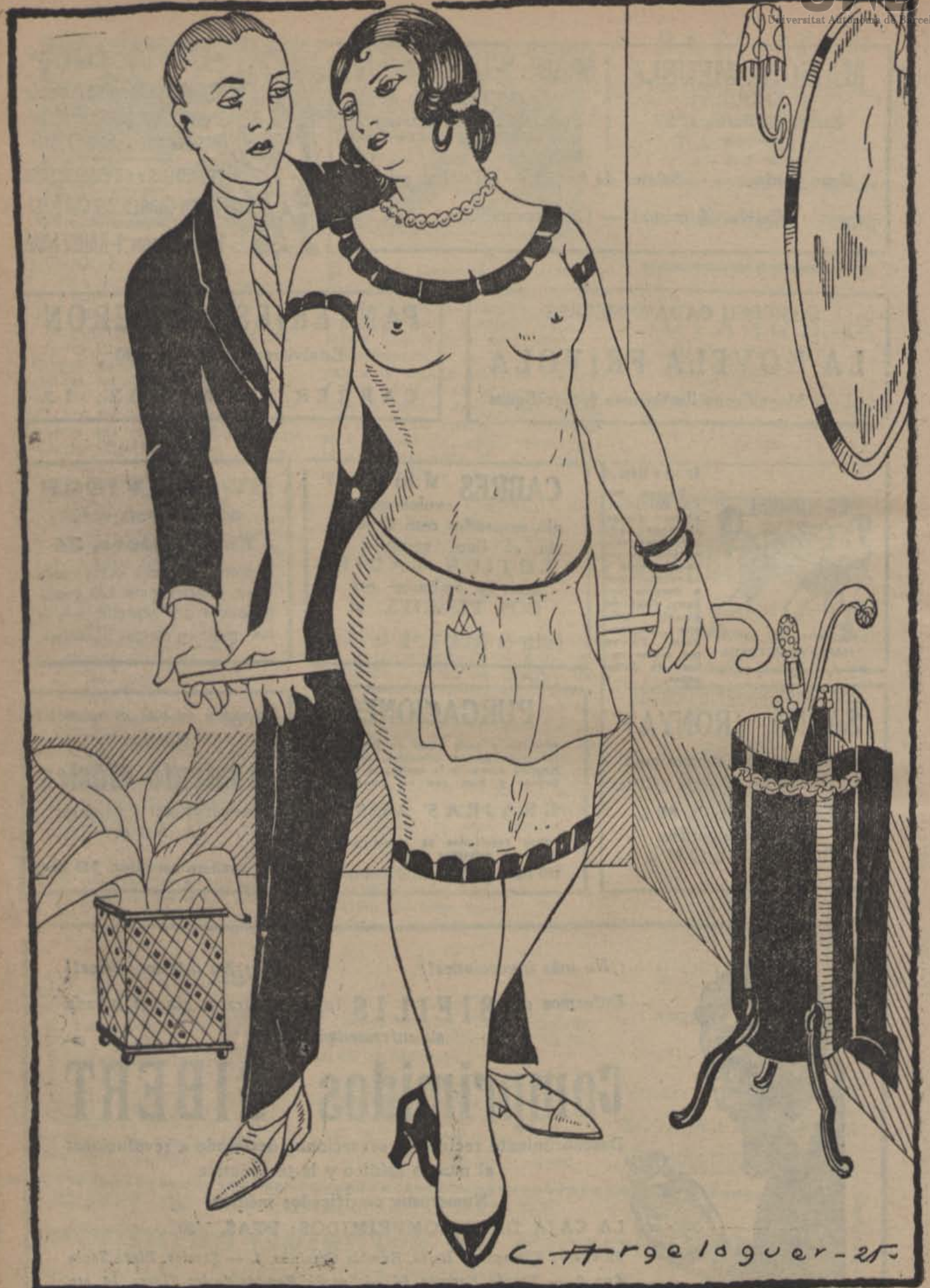
Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica

Numerosos certificados médicos

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Baltá, Rambla Cataluña, 1. — Sarrías, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Carmen, 84. — Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—Em posa una condició molt dura, jove...
 —Més me la posa vostè, nena bufona...